

Sygnatura akt VI Ka 164/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 lipca 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Aleksandra Studniarz

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 r. i 23 czerwca 2017 r.

przy udziale Aleksandra Słotwińska

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **G. C. /C./ syna M. i A.,**

ur. (...) w G.

oskarżonego art. 267§3 i 4 kk w zw. z art. 12 kk, art. 267§3 kk, art.

267§4 kk w zw. Z art. 267§3 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 7 listopada 2016 r. sygnatura akt II K 357/16

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk i art. 633 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego i oskarżycieli posiłkowych K. C. i B. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 10 zł (dziesięć złotych) od oskarżonego i w kwotach po 5 zł (pięć złotych) od oskarżycieli posiłkowych oraz wymierza opłaty za II instancję - oskarżonemu w kwocie 80 zł (osiemdziesiąt złotych), a oskarżycielom posiłkowym w kwotach po 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

VI Ka 164/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 7.11.2016 r. orzekł następująco:

1) uznał oskarżonego G. C. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu do listopada 2014 r. w Z. działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posługiwał się urządzeniem podsłuchowym poprzez zainstalowanie tego urządzenia w domu K. C. w celu uzyskania informacji, do której nie był uprawniony na szkodę K. C., a następnie w nieustalonym miejscu, w bliżej nieokreślonym okresie do 30 października 2014 r., informację uzyskaną w ten sposób ujawnił adw. H. W., tj. występował

z art. 267 § 3 kk i art. 267 § 4 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk

i za to na mocy art. 267 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 267 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

2) uniewinnił oskarżonego G. C. od popełnienia czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 30 października 2014 r. w Z. posłużył się urządzeniem podsłuchowym poprzez zainstalowanie takiego urządzenia w miejscu pracy K. C. w celu uzyskania informacji, do której nie był uprawniony na szkodę K. C. oraz B. K., tj. od przestępstwa z art. 267 § 3 kk i na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu w zakresie tego czynu obciążył Skarb Państwa.

3) uznał oskarżonego G. C. za winnego tego, że w czerwcu 2015 r. w G. ujawnił w piśmie datowanym na dzień 19.06.2015 r. i skierowany, do Okręgowej Rady Adwokackiej, innej osobie informację, do której nie był uprawniony, a którą uzyskał w wyniku posłużenia się urządzeniem podsłuchowym, tj. występów z art. 267 § 4 kk i art. 267 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 267 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 267 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

4) na podstawie art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone w pkt. 1 i 3 kary grzywny i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda;

5) na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 70 zł oraz opłaty w kwocie 80 zł.

Apelacja od tego wyroku wywiedli pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych K. C. i B. K. oraz obrońca oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zaskarżyła orzeczenie co do punktu 2 zarzucając mu:

1) obrazę art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło sąd pierwszej instancji do błędnego przekonania, iż to nie oskarżony zainstalował urządzenie podsłuchowe w miejscu pracy oskarżycielki posiłkowej w celu uzyskania informacji, do której nie był uprawniony, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonego;

2) obrazę art. 5 § 2 kpk poprzez jego zastosowanie, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a w szczególności z faktu, iż to oskarżony ujawnił stenogramy i nagrania w trakcie rozprawy sądowej, w której występuje przeciwko oskarżycielce posiłkowej, wynika niewątpliwie, że miał silną motywację oraz możliwości do dokonania zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonego;

3) obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez pominięcie przy rozstrzygnięciu wyjaśnień oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia, podczas gdy twierdzi on, że otrzymał płytę z nagraniem w skrzynce na listy, co nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym i stanowi jedynie linię obrony oskarżonego, która uknęła ocenie sądu pierwszej instancji;

4) obrazę art. 627 kpk poprzez niezasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych zwrotu wydatków poniesionych w związku z toczącym

się postępowaniem mimo, że wniosek taki został złożony poprzez ich pełnomocnika na ostatnim terminie rozprawy;

W oparciu o podniesione zarzuty pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym zarzuconego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu i zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych wydatków poniesionych w związku z toczącym się postępowaniem; pełnomocnik wniosła też o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego zaskarżył orzeczenie w zakresie pkt. 1, 3, 4 i 5 zarzucając mu:

- 1) obrazę prawa materialnego, a to art. 267 § 4 kk poprzez błędne uznanie, iż oskarżony „ujawnił innej osobie informację, do której nie był uprawniony”, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony otrzymał nagranie od nieznanego osoby, która zostawiła je w skrzynce pocztowej, a co za tym idzie do ujawnienia informacji doszło wcześniej i nie przez oskarżonego, co powinno z kolei doprowadzić Sąd do wniosku, iż oskarżony zarzucanego czynu nie popełnił;
- 2) obrazę prawa materialnego, a to art. 267 § 3 kk poprzez błędne uznanie, iż oskarżony posługiwał się urządzeniem podsłuchowym poprzez jego zainstalowanie i uzyskanie informacji, do której nie był uprawniony, podczas, gdy każda z osób przebywających na stałe w domu w owym okresie w tym przede wszystkim pokrzywdzona i jej ochroniarz K. K. mieli możliwość korzystania z tego sprzętu;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że zgromadzone dowody są wystarczające do uznania oskarżonego za winnego czynów z pkt. 1 i 3, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku przeciwnego;
- 4) obrazę prawa procesowego, a to art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez bezpodstawne pominięcie faktu, iż ze stenogramu nagrania, które miał ujawnić oskarżony, znajduje się zapis rozmowy pokrzywdzonej wraz z ochroniarzem K. K., a treść tej rozmowy dotyczy „podrzucenia czegoś większego” niż czujnik ruchu oskarżonemu w tej sprawie, a prawidłowa analiza materiału dowodowego przy uwzględnieniu pozostałego materiału w sprawie wskazuje, iż zarówno pokrzywdzona jak i ochroniarz mieli na celu skierowanie przeciwko oskarżonemu postępowania karnego, co winno rzutować na ocenę zeznań pokrzywdzonej i odmowę waloru wiarygodności jej zeznania;
- 5) obrazę prawa procesowego, a to art. 4 kpk, art. 6 kpk w zw. z art. 171 § 2 kpk poprzez brak weryfikacji linii obrony oskarżonego, co związane było z uchYLENIEM pytań do świadków i do pokrzywdzonej w zakresie osoby K. K. i jego pobytu w domu Państwa C., podczas gdy okoliczność ta była istotna z uwagi na wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, iż to nie on zainstalował urządzenie podsłuchowe w swoim domu.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienia oskarżonego;
2. ewentualnie uchYLENIA wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów pomocy prawnej za obie instancje.

Apelacje nie były zasadne. Wbrew ich wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, ani nie naruszył przepisów prawa procesowego i materialnego. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej,

a wszystkie przeprowadzone dowody ocenione zostały swobodnie, z uwzględnieniem reguł określonych w art. 7 kpk.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych kwestionujący uniewinnienie oskarżonego, od czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. od przestępstwa z art. 267 § 3 kk, mającego polegać na zainstalowaniu urządzenia podsłuchowego w miejscu pracy K. C., podniósł że oskarżony ujawnił stenogramu i nagranie z rozmowy przeprowadzonej w dniu 30.10.2014 r. przez K. C., B. K. i inne osoby, znany mu był adres firmy oskarżycielki posiłkowej, a nadto miał on powody, aby uzyskać materiały stawiające oskarżycielkę posiłkową w negatywnym świetle, bowiem strony są od dawna skonfliktowane, od długiego czasu uczestniczą w postępowaniu o podział majątku wspólnego.

Argumentacja pełnomocnika nie była przekonująca. Podniesione przez skarżącego okoliczności nie dowodzą sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia. Z bezspornego faktu, iż oskarżony ujawnił innej osobie nagranie z rozmowy przeprowadzonej w dniu 30.10.2014 r. nie wynika przecież automatycznie, że to on zainstalował urządzenie podsłuchowe, za pomocą którego rozmowę zarejestrowano. To, że znał on adres firmy i był z żoną silnie skonfliktowany, również nie przesądza, iż był on osobą, która podsłuch założyła.

Z niekwestionowanych w tej części wyjaśnień oskarżonego wynika jednoznacznie, iż od roku 2012 nie pojawiał się on w firmie (k. 33- verte). Wersję oskarżonego potwierdziła świadek J. W., która zeznała, iż w okresie od 2012 r. do 2016 r. nie widywała G. C. na terenie firmy (k.31).

Podobnie zeznała J. M. (1) „Pracowałam w firmie od 2009 r. i na początku pan G. C. zjawiał się w firmie, a potem już nie” (k.30-verte). M. S. z kolei zeznała: „Ponadto ja nie kojarzę, aby pan G. C. był widywany przed rozmową w siedzibie firmy” (t. I, k.55- verte). Depozycje wymienionych świadków korespondowały z relacjami samej oskarżycielki posiłkowej, która zeznała m.in.: „Mąż gdyby wszedł do jakiegokolwiek biura w mojej firmie, to na pewno zostałby zauważony” (k. 29-verte).

Skoro zatem oskarżony w okresie objętym zarzutem nie przychodził do firmy żony, to nie mógł zainstalować w pomieszczeniach biurowych urządzenia podsłuchowego. Słusznie więc sąd rejonowy uniewinnił go do czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 267 § 3 kk.

Apelacja obrońcy oskarżonego również nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew sugestiom apelującego uniewinnienie oskarżonego od czynu polegającego na posłużeniu się urządzeniem podsłuchowym poprzez zainstalowanie takiego urządzenia w miejscu pracy K. C. nie pozostawało w sprzeczności z ustaleniem, że oskarżony ujawnił innej osobie informacje uzyskane w sposób określony w art. 267 § 3 kk.

Przepis art. 267 § 4 kk obejmuje ujawnienie informacji, która została uzyskana w sposób wypełniający znamiona czynów określonych w art. 267 § 1 - 3 kk, co nie oznacza, że sprawcą ujawnienia musi być ta sama osoba, która pozyskała informacje w sposób bezprawny.

Przestępstwo z art. 267 § 4 kk ma charakter powszechny. Może je popełnić zarówno ten, kto sam uzyskał informacje w sposób określony w § 1, 2 lub 3 tego artykułu, jak też ten, kto ujawnia informacje uzyskane w ten sposób przez inną osobę. Sprawa przestępstwa z art. 267 § 4 kk nie musi otrzymać ujawnionych następnie informacji bezpośrednio od osoby, która w sposób bezprawny je pozyskała. Zakaz ujawniania tak uzyskanych informacji dotyczy więc każdego, do kogo informacje te dotarły. Nie może zatem ekskulpować oskarżonego – podnoszona przez obrońcę – okoliczność, że do ujawnienia informacji doszło „wcześniej”. Każde kolejne przekazanie uzyskanych bezprawie informacji osobom nieuprawnionym stanowi zatem ich ujawnienie w rozumieniu art. 267 § 4 kk.

Podnoszone przez obrońcę okoliczności odnoszące się do treści ujawnionego nagrania oraz motywów jakie kierowały oskarżonym nie miały znaczenia z punktu widzenia kwalifikacji prawnej czynu. Istotne było to, że oskarżony miał świadomość

co do bezprawnego sposobu uzyskania nagrania – znał przecież jego treść i nie mógł mieć wątpliwości, że zawarte w nim informacje miały charakter poufny i przeznaczone

były wyłącznie dla uczestników spotkania. Żadna z osób biorących udział w spotkaniu

jakie miało miejsce w siedzibie firmy oskarżycielki posiłkowej w dniu 30.10.2014 r.,

tj. K. C., B. K. i J. M. (1), M. S. i J. W. – nie wyraziła zgody na nagranie rozmowy. Zatem nikt poza uczestnikami spotkania nie był uprawniony do poznania treści rozmów jakie w jego trakcie zostały przeprowadzone.

Przekazując Okręgowej Radzie Adwokackiej w K. kopie nagrania z bezprawnie podsłuchanej rozmowy oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 267 § 4 kk.

Kwestionując ustalenia faktyczne sądu rejonowego dotyczące czynu przypisanego

w pkt. 1 wyroku, tj. założenia urządzenia podsłuchowego w domu stron położonego w Z.

przy ul. (...) i ujawnienia innej osobie informacji uzyskanych za pomocą tego urządzenia - obrońca wskazał, że również zatrudniony przez oskarżycielkę posiłkową ochroniarz K. K. miał możliwość zainstalowania tego urządzenia.

Tezę tę w ocenie sądu odwoławczego należało odrzucić K. K. nie miał jakiegokolwiek interesu, aby instalować w mieszkaniu urządzenie podsłuchowe nagrywające jego rozmowy z oskarżycielką posiłkową, a następnie treść tych nagrań udostępniać innym osobom – byłoby to nielogiczne i sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem. Założeniem urządzenia podsłuchowego zainteresowany był wyłącznie oskarżony, który był skonfliktowany z żoną, a uzyskane bezprawnie nagrania miały mu posłużyć jako dowody w licznych postępowaniach sądowych prowadzonych z udziałem obojga małżonków. Tak też się stało z nagraniem i jego stenogramem przekazanym przez oskarżonego swemu obrońcy adw. H. W.

w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Zabrze, sygn. 1 Ds. 268/14 (k.70). Ujawnienie przez oskarżonego treści nagrania obrońcy jednoznacznie wskazuje

na jego sprawstwo. Oskarżony wprawdzie nie mieszkał w domu przy ul. (...) w Z. na stałe, ale posiadał do niego klucze i często w nim przebywał – miał zatem sposobność do założenia podsłuchu. Ani oskarżycielka posiłkowa, ani jej matka J. M. (2) nie miały powodów, aby instalować w mieszkaniu urządzenie podsłuchowe

i za jego pomocą nagrywać przeprowadzane przez siebie rozmowy- zatem również je należało wykluczyć z kręgu osób potencjalnie zainteresowanych założeniem podsłuchu.

Podnoszony przez obrońcę fakt zarejestrowania na urządzeniu podsłuchowym fragmentów rozmowy G. C. z inną osobą nie podważa ustaleń sądu.

Treść utrwalonej na nagraniu rozmowy K. C. i K. K. wskazuje jednoznacznie, że odbyła się ona bez udziału G. C. (k.117-118) - oskarżony

nie miał więc prawa ujawniać nagrania innym osobom.

Posługując się urządzeniem podsłuchowym w celu uzyskania informacji, do których nie był uprawniony, a następnie przekazując informację w ten sposób uzyskane swojemu obrońcy oskarżony zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 267 § 3 kk

i art. 267 § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe grzywny za oba przypisane

mu przestępstwa są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i stopnia zawinienia, natomiast wymierzona kara łączna grzywny w należyтым stopniu uwzględnia związek przedmiotowo – podmiotowy zachodzący pomiędzy przestępstwami – brak było więc podstaw, aby ingerować w rozstrzygnięcie sądu rejonowego również co do kary.

Podzielając zatem ustalenia faktyczno – prawne sądu pierwszej instancji nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów obu apelacji zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było zasądzenie od oskarżonego i oskarżycieli posiłkowych na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania odwoławczego i wymierza im opłatę za drugą instancję.